

Συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-371/94 και T-394/94

British Airways plc κ.λπ. και British Midland Airways Ltd κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Κρατική ενίσχυση — Εναέριες μεταφορές — Αεροπορική εταιρία σε κατάσταση οικονομικής κρίσεως — Έγκριση αυξήσεως κεφαλαίου»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (δεύτερο πενταμελές τμήμα) της 25ης Ιουνίου
1998 II - 2412

Περίληψη της αποφάσεως

- 1. Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη — Σχέδια ενισχύσεων — Εξέταση από την Επιτροπή — Κατ' αντιπαράθεση διαδικασία — Δικαιώματα συμμετοχής και πληροφορήσεως των ενδιαφερομένων — Περιορισμένος χαρακτήρας — Δεν αντιφάσκει προς την υποχρέωση της Επιτροπής να αιτιολογεί την απόφασή της, αποφαινόμενη επί των ουσιωδών αιτιάσεων που προέβησαν οι ενδιαφερόμενοι
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρα 93 § 2, 190 και 214)*
- 2. Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη — Σχέδια ενισχύσεων — Εξέταση από την Επιτροπή — Υποχρέωση τηρήσεως συγκεκριμένης προθεσμίας — Δεν υπάρχει — Υποχρέωση προσφυγής σε εξωτερικούς εμπειρογνώμονες — Δεν υπάρχει
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 93 § 2)*

3. Διαδικασία — Παρέμβαση — Λόγος ακυρώσεως μη προβληθείς από τον προσφεύγοντα — Απαράδεκτο
[Οργανισμός (ΕΚ) του Δικαστηρίου, άρθρο 37, εδ. 4· Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 116]
4. Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη — Σχέδια ενισχύσεων — Εξέταση από την Επιτροπή — Υποχρέωση διαβίβασης στα λοιπά κράτη μέλη των παρατηρήσεων που υπέβαλε η κυβέρνηση του κράτους το οποίο ζήτησε άδεια για τη χορήγηση ενισχύσεως — Δεν υπάρχει
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 93)
5. Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη — Απαγόρευση — Παρεκκλίσεις — Ενισχύσεις οι οποίες μπορούν να θεωρηθούν ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά — Διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής — Δικαστικός έλεγχος — Όρια — Εκτίμηση της νομιμότητας βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που ήσαν διαθέσιμα κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρα 92 § 3 και 173)
6. Πράξεις των οργάνων — Αιτιολογία — Υποχρέωση — Περιεχόμενο — Απόφαση της Επιτροπής εγκρίνουσα κρατική ενίσχυση
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρα 93 § 2, 173 και 190)
7. Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη — Απαγόρευση — Παρεκκλίσεις — Ενισχύσεις οι οποίες μπορούν να θεωρηθούν ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά — Διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 92 § 3)
8. Επιτροπή — Ληχή της συλλογικότητας — Περιεχόμενο — Αιτιολόγηση των αποφάσεων — Τροποποίηση μετά την έκδοση — Παράνομο
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 190· Συνθήκη Συγχωνεύσεως, άρθρο 117)
9. Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη — Απαγόρευση — Παρεκκλίσεις — Ενισχύσεις οι οποίες μπορούν να θεωρηθούν ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά — Εξέταση των μελετωμένων από τη λήπτρια της ενισχύσεως επιχειρήσεων μέτρων αναδιαρθρώσεως — Σύγκριση με μέτρα ληφθέντα από άλλες επιχειρήσεις του ιδίου τομέα — Δεν ασκεί επιρροή
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 92 § 3)
10. Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη — Απαγόρευση — Παρεκκλίσεις — Ενισχύσεις οι οποίες μπορούν να θεωρηθούν ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά — Ενισχύσεις σκοπούσες στην ανάπτυξη ενός τομέα οικονομικής δραστηριότητας — Αναδιάρθωση μιας από τις τρεις μεγαλύτερες αεροπορικές εταιρίες της Ευρώπης
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 92 § 3, στοιχ. γ')
11. Πράξεις των οργάνων — Αιτιολογία — Υποχρέωση — Περιεχόμενο — Απόφαση της Επιτροπής αφορώσα το συμβατό μιας ενισχύσεως με την κοινή αγορά
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 92 §§ 1 και 3 και άρθρο 190)

12. *Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη — Απαγόρευση — Παρεκκλίσεις — Ενισχύσεις οι οποίες μπορούν να θεωρηθούν ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά — Διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής — Ένταξη σε κοινοτικό πλαίσιο — Αρμοδιότητα για τη θέση όρων με την απόφαση περί εγκρίσεως της ενισχύσεως — Νομική και πρακτική χρησιμότητα των εν λόγω όρων — Μη τήρηση των όρων — Δε θίγει τη νομιμότητα της αποφάσεως*

(Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 92 § 3, στοιχ. γ)

13. *Προσφυγή ακυρώσεως — Λόγοι ακυρώσεως — Λόγος ακυρώσεως αντλούμενος από την παράβαση του άρθρου 155 της Συνθήκης — Απαράδεκτο*

(Συνθήκη ΕΚ, άρθρα 155 και 173)

1. Οι ενδιαφερόμενοι, υπό την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, όχι μόνο δεν μπορούν να επικαλεστούν τα δικαιώματα άμυνας που αναγνωρίζονται στα άτομα κατά των οποίων κινείται διαδικασία στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, αλλά έχουν μόνον το δικαίωμα να μετέχουν στη διοικητική διαδικασία σε βαθμό επαρκή λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

Η έκταση όμως των δικαιωμάτων συμμετοχής και πληροφόρησης που διαθέτουν οι ενδιαφερόμενοι μπορεί να περιορίζεται διτώς. Αφενός, οσάκις ένα κράτος μέλος κοινοποιεί στην Επιτροπή σχέδιο ενισχύσεως συνοδευόμενο από δικαιολογητικά έγγραφα και οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής έχουν στη συνέχεια σειρά συζητήσεων με τους υπαλλήλους του κράτους αυτού, η πληροφόρηση της Επιτροπής μπορεί να είναι ήδη σχετικώς ευρεία, πράγμα που αφήνει περιορισμένο μόνον αριθμό αμφιβολιών οι οποίες είναι δυνατόν να διαλυθούν βάσει των πληροφοριών που παρέχουν οι ενδιαφερόμενοι. Συγκεκριμένα, όσον αφορά τις λεπτομέρειες του σχεδίου της ενισχύσεως, την οικονομική και χρηματοοικονομική κατάσταση, την ανταγωνιστική θέση της δικαιούχου επιχειρήσεως καθώς και την εσωτερική λειτουργία της,

η συζήτηση μεταξύ του κράτους μέλους και της Επιτροπής είναι κατ' ανάγκη διεξοδικότερη από τη συζήτηση με τους ενδιαφερομένους. Κατά συνέπεια, μολονότι η Επιτροπή παρέχει στους ενδιαφερομένους γενικές πληροφορίες ως προς τα ουσιώδη στοιχεία του σχεδίου ενισχύσεως, μπορεί να περιορίζεται στο να επικεντρώσει την ανακοίνωσή της, στην Επίσημη Εφημερίδα, στα σημεία του σχεδίου ως προς τα οποία έχει ακόμη ορισμένες αμφιβολίες. Αφετέρου, η Επιτροπή υποχρεούται, δυνάμει του άρθρου 214 της Συνθήκης, να μην αποκαλύπτει στους ενδιαφερομένους πληροφορίες που καλύπτονται ως εκ της φύσεώς τους από το επαγγελματικό απόρρητο, ιδίως στοιχεία σχετικά με την εσωτερική λειτουργία της δικαιούχου επιχειρήσεως.

Το γεγονός ότι τα δικαιώματα συμμετοχής και πληροφόρησης των ενδιαφερομένων, καθόσον αφορούν τη διεξαγωγή και μόνον της διοικητικής διαδικασίας, είναι περιορισμένα δεν αντιφάσκει προς το καθήκον που υπέχει η Επιτροπή από το άρθρο 190 της Συνθήκης να περιλαμβάνει στην τελική της απόφαση, που εγκρίνει το σχέδιο ενισχύσεως, επαρκή αιτιολογία καλύπτουσα όλες τις ουσιώδεις αιτιάσεις που οι ενδιαφερόμενοι,

τους οποίους η απόφαση αυτή αφορά άμεσα και ατομικά, προέβησαν είτε με δική τους πρωτοβουλία είτε κατόπιν των πληροφοριών που τους γνωστοποίησε η Επιτροπή. Έτσι, έστω και αν υποθετεί ότι είναι θεμιτό να προτιμήσει η Επιτροπή να εκμεταλλευθεί άλλες πηγές πληροφοριών και να περιορίσει, κατ' αυτόν τον τρόπο, τη σπουδαιότητα της συμμετοχής των ενδιαφερομένων, τούτο δεν την απαλλάσσει από την υποχρέωση να αιτιολογήσει την απόφασή της επαρκώς.

2. Κανένα κείμενο της Συνθήκης ή της κοινοτικής νομοθεσίας δεν προβλέπει ότι οι αποφάσεις στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, οι οποίες εκδίδονται μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, πρέπει να εκδίδονται εντός συγκεκριμένου χρόνου. Έστω και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή ενεργεί υπερβολικά εσπευσμένα και δεν εξετάζει για αρκετό χρόνο ένα σχέδιο ενισχύσεως, η συμπεριφορά αυτή δεν μπορεί αφεαυτής να δικαιολογήσει την ακύρωση της εγκρίνουσας την ενίσχυση αυτή αποφάσεως. Η ακύρωση προϋποθέτει μάλλον ότι η εν λόγω συμπεριφορά συνεπάγεται την παραβίαση συγκεκριμένων διαδικαστικών κανόνων ή του καθήκοντος αιτιολογήσεως ή ότι θίγει την εσωτερική νομιμότητα της επίμαχης αποφάσεως.
3. Δεδομένου ότι οι παρεμβαίνοντες πρέπει, δυνάμει του άρθρου 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, να αποδεχθούν τη δίκη στο στάδιο που αυτή βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς τους και ότι, δυνάμει του άρθρου 37, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, το αίτημα της παρεμβάσεώς τους δεν μπορεί να έχει άλλο αντικείμενο από την υποστήριξη των αιτημάτων του ενός των διαδίκων, ο παρεμβαίνων, δεν νομιμοποιείται να προβάλει λόγο ακυρώσεως μη προβληθέντα από τον προσφεύγοντα.
4. Το άρθρο 93 της Συνθήκης δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να διαβιβάζει στα λοιπά κράτη μέλη τις παρατηρήσεις που έλαβε από την κυβέρνηση του κράτους που ζητεί να του επιτραπεί η χορήγηση ενισχύσεως. Αντιθέτως, από το άρθρο 93, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, προκύπτει ότι τα λοιπά κράτη μέλη δεν αναμειγνύονται σε συγκεκριμένο φάκελο ενισχύσεως παρά μόνο στην περίπτωση που ο φάκελος αυτός φέρεται, κατόπιν αιτήματος του ενδιαφερομένου κράτους, ενώπιον του Συμβουλίου.
5. Η Επιτροπή διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά την εφαρμογή του άρθρου 92, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Δεδομένου ότι αυτή η διακριτική ευχέρεια συνεπάγεται πολύπλοκες εκτιμήσεις οικονομικής και κοινωνικής φύσεως, ο δικαστικός έλεγχος μιας αποφάσεως της Επιτροπής, ληφθείσας στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο του αν τηρήθηκαν οι κανόνες διαδικασίας και αιτιολογήσεως, αν υφίσταντο τα πραγματικά περιστατικά που ελήφθησαν υπόψη για την αμφισβητούμενη επιλογή, αν υφίσταται πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των περιστατικών αυτών ή κατάχρηση εξουσίας.

Εξάλλου, καμία διάταξη της Συνθήκης ή της κοινοτικής νομοθεσίας δεν επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να απευθυνθεί σε εξωτερικούς εμπειρογνώμονες για την κατάρτιση αποφάσεως στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων.

Συναφώς, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, η νομιμότητα μιας κοινοτικής πράξεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο της εκδόσεώς της και δεν είναι δυνατό να εξαρτάται από αναδρομικές εκτιμήσεις που αφορούν τον βαθμό αποτελεσματικότητας της πράξεως. Ειδικότερα, οι πολύπλοκες εκτιμήσεις στις οποίες προβαίνει η Επιτροπή πρέπει να εξετάζονται μόνο σε συνάρτηση με τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή κατά τον χρόνο που τις πραγματοποίησε.

6. Από την αιτιολογία που επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης πρέπει να εμφανίζεται κατά τρόπο σαφή και μη διαφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προοβλαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του και στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου για να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους. Το ζήτημα κατά πόσον η αιτιολογία μιας αποφάσεως είναι σύμφωνη με τις επιταγές του άρθρου 190 της Συνθήκης πρέπει να κρίνεται βάσει όχι μόνον της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα. Μολοντί η Επιτροπή δεν υποχρεούται να απαντά, με την αιτιολογία μιας αποφάσεως, σε όλα τα πραγματικά και νομικά ζητήματα τα οποία εγείρουν οι ενδιαφερόμενοι κατά τη διοικητική διαδικασία, πρέπει ωστόσο να λαμβάνει υπόψη όλες τις περιστάσεις και όλα τα στοιχεία που ασκούν επιρροή στην προκειμένη περίπτωση.

Προκειμένου περί αποφάσεως εγκρίνουσας κρατική ενίσχυση, μπορούν να

θεωρηθούν ως ενδιαφερόμενοι, υπό την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 2, της Συνθήκης, και, υπό την ιδιότητα αυτή, ως πρόσωπα τα οποία η απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά τα πρόσωπα, οι επιχειρήσεις ή ενώσεις των οποίων τα συμφέροντα θίγονται, ενδεχομένως, από τη χορήγηση της ενισχύσεως, δηλαδή ιδίως οι ανταγωνιστικές επιχειρήσεις και οι επαγγελματικές οργανώσεις.

Δεδομένου ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση ιδίως με το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία μια τέτοια πράξη αφορά άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, δεν μπορεί να καθορίζεται με γνώμονα το συμφέρον προς πληροφόρηση μόνον του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται η απόφαση αυτή. Πράγματι, σε περίπτωση που το κράτος μέλος έχει λάβει από την Επιτροπή αυτό που ζήτησε, δηλαδή την έγκριση του σχεδίου του ενισχύσεως, το συμφέρον του να λάβει αιτιολογημένη απόφαση μπορεί, αντιθέτως προς το συμφέρον των ανταγωνιστών του δικαιούχου της ενισχύσεως, να είναι ελάχιστο, ιδίως εφόσον έχει λάβει, κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων και κυρίως από την ανταλλαγή εγγράφων με την Επιτροπή πριν από την έκδοση της αποφάσεως περί εγκρίσεως, επαρκείς πληροφορίες.

7. Δεδομένου ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και σύμφωνα με την πάγια διοικητική πρακτική της Επιτροπής, αφενός, η επένδυση που χρησιμοποείται για ένα συνήθη εκσυγχρονισμό προοριζόμενο να διατηρήσει την ανταγωνιστικότητα μιας επιχειρήσεως πρέπει να χρηματοδοτείται από ιδίους πόρους

της επιχειρήσεως και όχι με κρατική ενίσχυση και, αφετέρου, μια επένδυση αποβλέπουσα στην τεχνολογική ανανέωση και στον τεχνολογικό εκσυγχρονισμό μιας γραμμής παραγωγής, που πρέπει να πραγματοποιείται περιοδικώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως προσωριζόμενη να διευκολύνει την ανάπτυξη ορισμένων οικονομικών δραστηριοτήτων, υπό την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης, η Επιτροπή οφείλει, απαιτώντας στις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλαν κατά τη διοικητική διαδικασία οι ενδιαφερόμενοι σχετικά με ένα συγκεκριμένο σχέδιο ενισχύσεως και οι οποίες αφορούν την ως άνω νομολογία και διοικητική πρακτική, να παράσχει ακριβείς ενδείξεις ως προς το αν τα τεθέντα με την ανωτέρω νομολογία και πρακτική κριτήρια πρέπει να θεωρηθούν πληρωθέντα ή αν, για ειδικούς λόγους, συντρέχει λόγος παρεκκλίσεως από τα κριτήρια αυτά.

8. Το διατακτικό και η αιτιολογία μιας αποφάσεως, η οποία πρέπει υποχρεωτικώς να αιτιολογείται δυνάμει του άρθρου 190 της Συνθήκης, αποτελούν ένα αδιαίρετο σύνολο και, ως εκ τούτου, εναπόκειται αποκλειστικά στην ολομέλεια της Επιτροπής, βάσει της αρχής της συλλογικότητας, να υιοθετήσει συγχρόνως τόσο το ένα όσο και το άλλο, κάθε δε τροποποίηση της αιτιολογίας που βαίνει πέραν μιας καθαρώς ορθογραφικής ή γραμματικής διορθώσεως εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της ολομελείας.
9. Στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, μολονότι δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι η Επιτροπή μπορεί να συγκρίνει τα μέτρα αναδιαρθρώσεως που σχεδιάζει η δικαιούχος επιχείρηση με τα ληφθέντα από άλλες επιχειρήσεις του ίδιου οικονο-

μικού τομέα, γεγονός παραμένει ότι η αναδιάρθρωση μιας επιχειρήσεως πρέπει να επικεντρώνεται στα εγγενή της προβλήματα και ότι οι εμπειρίες άλλων επιχειρήσεων, σε διαφορετικά οικονομικά και πολιτικά πλαίσια, σε άλλες περιόδους, μπορεί να μην ασκούν επιρροή.

10. Η Επιτροπή μπορεί δικαίως να θεωρήσει ότι μια γνήσια αναδιάρθρωση μιας από τις τρεις μεγαλύτερες αεροπορικές εταιρίες της Ευρώπης θα είχε ως αποτέλεσμα να ευνοήσει την οικονομική ανάπτυξη του τομέα της ευρωπαϊκής πολιτικής αεροπορίας.
11. Οι ενδείξεις σχετικά με την κατάσταση των επιμάχων αγορών, ιδίως δε η θέση της δικαιούχου της ενισχύσεως επιχείρησης και αυτή των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων, αποτελούν ουσιώδες στοιχείο της αιτιολογίας μιας αποφάσεως που αφορά το αν ένα σχέδιο ενισχύσεως συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, υπό την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης, τόσον οσάκις η απόφαση έχει εκδοθεί κατ'εφαρμογήν της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού όσο και οσάκις έχει εκδοθεί στο πλαίσιο των άρθρων 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης και 61, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συμφωνίας για τη δημιουργία του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, από πλευράς του ζητήματος αν η ενίσχυση αλλοιώνει τους όρους των εμπορικών συναλλαγών σε βαθμό αντιβαίνοντα προς το κοινό συμφέρον.
12. Οι οικονομικής φύσεως εκτιμήσεις κατ'εφαρμογήν του άρθρου 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης, ως προς τις

οποίες η Επιτροπή έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια, πρέπει να πραγματοποιούνται εντός κοινοτικού πλαισίου, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να εξετάζει τον αντίκτυπο της ενισχύσεως στον ανταγωνισμό και στο ενδοκοινοτικό εμπόριο.

Για να κριθεί αν μια ενίσχυση αλλοιώνει τους όρους των εμπορικών συναλλαγών σε βαθμό αντιβαίνοντα προς το κοινό συμφέρον, είναι αναγκαίο να εκτιμάται ιδίως μήπως υφίσταται έλλειψη ισορροπίας μεταξύ, αφενός, των επιβαρύνσεων που πρέπει να υποστούν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις και, αφετέρου, των οφελών που προκύπτουν από τη χορήγηση της εν λόγω ενισχύσεως. Η Επιτροπή οφείλει, στο πλαίσιο της εκ μέρους της εξετάσεως του αντίκτυπου μιας κρατικής ενισχύσεως, να σταθμίσει τα ευεργετικά αποτελέσματα της ενισχύσεως με τα αρνητικά αποτελέσματά της επί των όρων των εμπορικών συναλλαγών και επί της διατηρήσεως του ανόθευτου ανταγωνισμού.

Η Επιτροπή έχει την καταρχήν αρμοδιότητα να εξαρτά απόφαση εγκρίνουσα μια ενίσχυση δυνάμει του άρθρου 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης από όρους που σκοπούν στη διασφάλιση του ότι η εγκριθείσα ενίσχυση δεν αλλοιώνει τους όρους των εμπορικών συναλλαγών σε βαθμό αντιβαίνοντα προς το κοινό συμφέρον.

Η νομική και πρακτική χρησιμότητα τέτοιων όρων για την έγκριση ενισχύσεως

συνίσταται στο ότι, αν η δικαιούχος επιχείρηση αποστεί από αυτούς, εναπόκειται στο οικείο κράτος μέλος να μεριμνήσει για την προσήκουσα εκτέλεση της αποφάσεως περί εγκρίσεως και στην Επιτροπή να εκτιμήσει κατά πόσον συντρέχει λόγος να αναζητηθεί η ενίσχυση. Αν το κράτος δεν τηρήσει τους όρους από τους οποίους η Επιτροπή εξάρτησε την απόφαση εγκρίσεως μιας ενισχύσεως, η τελευταία μπορεί, βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, να προσφύγει απευθείας στο Δικαστήριο, κατά παρέκκλιση των άρθρων 169 και 170 της Συνθήκης.

Λαμβανομένου υπόψη αυτού του συστήματος λειτουργίας των όρων επί των οποίων στηρίζεται μια απόφαση εγκρίνουσα τη χορήγηση ενισχύσεως, ο ισχυρισμός και μόνον ότι δεν θα τηρηθεί ένας από τους όρους αυτούς δεν είναι ικανός να θέσει υπό αμφισβήτηση αυτή καθαυτή τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως. Πράγματι, γενικώς, η νομιμότητα μιας κοινοτικής πράξεως δεν είναι δυνατό να εξαρτάται από ενδεχόμενες δυνατότητες καταστρατηγήσεώς της ούτε από αναδρομικές εκτιμήσεις που αφορούν τον βαθμό αποτελεσματικότητάς της.

13. Το άρθρο 155 της Συνθήκης σκοπεί στον καθορισμό, γενικώς, των αρμοδιοτήτων της Επιτροπής. Επομένως, δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός ότι, κάθε φορά που η Επιτροπή παραβαίνει μια ειδική διάταξη της Συνθήκης, η παράβαση αυτή συνεπάγεται την παράβαση της γενικής διατάξεως του άρθρου 155.